

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars III. Sub Cælestino papa I. anno CCCCXXXI.

Parisiis, 1644

Cyrilli Episcopi epistola ad Maximianum Constantinopolitanum episcopum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15241

& quia ad magna huius ciuitatis archiepiscopatum promoti sumus; dignare, Deo dilectissime, & precibus nos fulcire, & consiliis informare, & omni denique beneuolentiæ studio prosequi, vt hac ratione illud scripturæ dictum in nobis adimpleatur: *Frater qui adiuuatur a fratre, quasi ciuitas firma.* Vere enim spiritalis dilectio munita ciuitas est, quæ neque cuniculis a diabolo suffodi, neque scalis ab eodem potest superari. Neque enim illa bellicis fatanæ machinis cedere nouit, vt quæ a Christo Domino custodiat, Christo utique illo, qui & mundum hunc deuicit, & sempiterna bona tibi præparauit, qui dixit: *Qui non accipit crucem suam, & sequitur me, non est me dignus.* Cum itaque Christo Domino dignus euaseris, propterea quod crucem tuam sustulisti, & illum secutus es, Christum pro nobis deprecari ne omittas, fraternæ virtutis ornamenta proprias prærogatiuas esse ratus. Vale in Domino, & pro me, Deo dilectissime & sanctissime frater ac comminister, ora.

Frater, 18.

Matth. 10.

CYRILLI EPISCOPI
epistola ad Maximianum
Constantinopolitanum
episcopum.

Reuerendissimo, Deoq; dilectissimo comministro Maximiano, Cyrillus in Domino salutē.

CAP. XVIII.

OPPORTVNE, vt arbitror, conuenienterque hoc tempore, quo tua integritas exoptatum illud sacerdotiū sortita est,

ἀρχιεπισκοπῆς τῆς μεγάλης ἀρχιεπισκοπῆς τῆς μεγάλης πόλεως, καὶ ἀξιῶσον θεοφιλέστατε, διὰ τῆς ἡμετέρας ὑποσχεθείν, καὶ συμβουλαῖς σοφιστοῦ, καὶ πάσης ἀγαθῆς ἐκτελεσθῆναι διανοίας. ὥστε πληροθῆναι καὶ ἐφ' ἡμῖν τὸ γραφικὸν ῥητόν. ἀδελφὸς ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος, ὡς πόλις ὄχυρά. Ἰληθῶς γὰρ ἡ πνευματικὴ ἀγάπη πόλις ὅτιν ὄχυρά, ἐδυναμύθη καὶ ἀγωνισθῆναι, οὔτε πολιορκηθῆναι ὑπὸ τῶ διαβόλου οὔτε ὑποουραγῆς, οὔτε ὑπερβάσειν. οὔτε γὰρ ἐκεῖ τῆς ἐλεπόλεσι τῶ σατανᾶ, διὰ τὸ παρά τῶ διαβόλου Χριστοῦ φυλάσσειν. Χριστοῦ, τῶ κόσμῳ νικήσαντος, καὶ τὰ αἰώνια σοὶ ἀγαθὰ ἐτοιμάσαντος. τῶ εἰρηκότος. ὅστις οὐ λαμβάνει τὸ σπαρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, ἐκ ἐστὶ μου ἄξιος. ἄξιος οὐκ ὑπὸ τῶ διαβόλου Χριστοῦ φυλάσσειν, Χριστοῦ τῶ κόσμῳ νικήσαντος, διὰ τὸ λαβεῖν τὸ σπαρὸν, καὶ ἀκολουθῆσαι αὐτῷ, ἡρώμενος, μὴ ἀμέλει τῆς ἀγαθῆς ἀγαθῆς τῶ διαβόλου Χριστοῦ πρεσβείας, τὰ δὲ ἀδελφικὰ καὶ ὁρθώματα, οἰκεία ἀγαθῆματα λογίζομενος. ἐρρωμένος ἐν κυρίῳ, ὑπερβίου μου, θεοφιλέστατε καὶ ἀγιώτατε ἀδελφε καὶ συλλειτουργέ.

KYRIALOU EPISCOPOY
Ἐπιστολὴ πρὸς Μαξιμιανὸν
Κωνσταντινουπόλεως.

Τῷ ἀγαθῆτάτῳ καὶ θεοφιλεστάτῳ συλλειτουργῷ Μαξιμιανῷ, Κυριλλος ἐν κυρίῳ χαίρειν.

ΠΡΕΠΟΝ οἶμαι καὶ νυν εἰπεῖν, τῆς σῆς τελειότητος πλὴν πολυδύκετον ἡμῖν λαχούσης ἱερωσύνης.

ANNO
 CHRISTI
 431.

Ἐφρησίηται ὁ οὐρανὸς αἰῶθεν, χαί-
 ρέτω δὲ λί σύμπασα γῆ, καὶ βοάτω
 μετ' Ἐφροσύνης, κατὰ τὴν τῆς περ-
 φήτου φωνῆς. οὐ γὰρ ἐπὶ σῶμα λα-
 λοῦν μεγάλα τῆς τῆς σωτῆρος ἡμῶν
 κατεπαίρεται δόξης· οὔτε μὲν ὁ τῆς το
 δρᾶν εἰωθὼς, τὸ κέρασ εἰς ὑψος ἐπαί-
 ρει, καὶ ἀδικίᾳ λαλεῖ κατὰ τοῦ θεοῦ,
 ἀγροάσαντα ἡμᾶς δεσπότην θε-
 νοῦ μόνου. Ἐξεπείατο γὰρ ἡμᾶς Ἰη-
 σοῦς ὁ Χριστός, ὁ εἰς πε καὶ μόνος,
 καὶ ἀληθῶς ὑὸς τῆς θεοῦ καὶ πατρὸς,
 οὐ φθαρτός, ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ,
 περικαλῶς δὲ μάλλον ὑπὲρ ἡμῶν τὴν
 ἑαυτοῦ ψυχὴν, καὶ ὡς ἄμωμον ἱε-
 ρεῖον ἑαυτὸν προσκομίσας εἰς ὁσμὴν
 διωδίας τῷ θεῷ καὶ πατρὶ, καὶ
 δοῦν ἀντάλλαγμα τῆς * πάντων ζωῆς
 τὸ ἴδιον αἷμα. καὶ γὰρ ἡμῶν ἀπάντων
 ἀξιώθη, μάλλον δὲ καὶ ὑπὲρ
 πάντων τὴν κτίσιν, εἰ καὶ γέρονε καθε-
 ἡμᾶς τέλειος ἀνθρώπου ὁ μονογενὴς
 τῆς θεοῦ λόγος, οὐ ὄντως, ἐκ ἀλλοίω-
 σιν, οὐ τὴν ἀρλουμυρίῳ ἀνάχυσιν
 ὑπομείνας, οὐ φερμὸν, οὐ μεταστα-
 σιν τὴν εἰς ὅπρ ἐκ ἡμῶν μεμνηκῶς
 δὲ μάλλον καὶ ἐν τῇ καθε- ἡμᾶς
 ἀνθρώπου τῆς ὅπρ ἡμῶν. πεπί-
 σθηται δὲ, καὶ ἐστὶν ἀληθῶς ζῶν τε
 καὶ ἐνυπόστατος λόγος τοῦ πατρὸς.
 Φέρε πότιον ὡς ἀπὸ γλώττης ματρὸς,
 καὶ θεοφιλοῦς διανοίας, τῆς ὁρθῆς
 πίστεως τὴν ὁμοιοῦσαν αὐτῷ προσ-
 φέροντι, λέγοντες μετὰ τῆς μα-
 καρίου βαρούχ· ὅτι ὁ θεὸς ἡμῶν,
 οὐ λογιζόμεται ἕτερον πρὸς αὐτόν.
 Ἐξεδρε πάντων ὁδὸν Ἰσραήλ, καὶ
 ἔδωκεν αὐτῷ Ἰακώβ τῷ παιδί αὐ-
 τῆς, καὶ Ἰσραὴλ τῷ ἡγαπιμῶ ὑπὲρ
 αὐτοῦ. Ἐμὲ πάντα Ἰσραὴλ τῆς γῆς ὠφθη,

cum propheta nobis dicere li-
 ceat : *Latentur desuper cali, & exultet uniuersa terra, & clamet cum letitia.* Non enim os, quod magna loquebatur, contra Saluatoris nostri gloriam ultra se extollit; neque cornu amplius in altum subrigit, qui hoc facere solebat; neque iniquitatem, Domino qui nos redemit negato, contra Deum amplius loquitur. *Redemit enim nos Iesus Christus, vnus & solus & verus Dei & Patris Filius, non corruptibilibus argento vel auro, sed magis ponens animam suam pro nobis, & semetipsum offerens immaculatum sacrificium Deo & Patri in odorem suauitatis, & suum ipsius sanguinem dans redemptionem pro vita omnium.* Cunctis enim preciosior erat, imo vero supra vniuersam creaturam, quam vnus homo perfectus, nobisque similis factus sit, illud inquam vnigenitum Dei Verbum; non ob id tamen versionem, aut alterationem, aut illam plurimorum sermone iactatam confusionem aut mixtionem perpeffum, nec in id, quod ante non erat, demutatam. mansit autem potius & in nostra natura quod prius erat. Creditur namque, vereque est viuens subsistensque Dei Patris Verbum. Sed agendum, tamquam ab vna lingua, vnoque Dei amante animo rectæ fidei confessionem illi offeramus, dicentes cum beato Baruch: *Hic est Deus noster, & non estimabitur alius ad eum. Hic adinuenit omnem viam disciplina, & tradidit illam Iacob puero suo, & Israeli dilecto suo. Post hac visus est in terra,*

1. Paral. 16.

Psal. 74.

1. Petr. 1.
 Ioan. 10.
 Ephes. 5.
 Ephes. 1.
 1. Tim. 1.

Baruch 3.

* ἡμῶν

et cum hominibus conuersatus est. Neque enim alius quidem erat Dei & Patris Filius, qui ante omne æuum & tempus fuit, per quem omnia ad ortum perducta sunt; & alius rursus, qui nouissimis sæculi temporibus ex sancta Virgine secundum carnem natus est; sed vnus idemque potius, qui semen Abrahæ, iuxta beati Pauli vocem, apprehendit, & carnis ac sanguinis perinde ac vnus ex nobis particeps factus, fratribusque, hoc est nobis, per omnia, solo peccato excepto, assimilatus est. Sed corpus ipsi vere vnitum anima intelligente animatum confitemur. Neque enim vefani Apollinarii commentis adhæremus; sed rectam sententiam tenentes, Apollinarium, & Arium, & Eunomium, & cum illis Nestorium quoque anathematizamus. Fidem namque initio nobis traditam, sicut ancoram habemus animæ tutam ac firmam, sicut scriptum est. Confitemur itaque Dominum nostrum Iesum Christum vnum & solum & verum, vt modo dicebamus, Dei & Patris Filium; scientes eundem ex Patre quidem & Deum & Verbum esse, hominem vero ex muliere: eundem supra legem tamquam Deum; sub lege autem propter humanæ naturæ conditionem: eundem in domini dignitate existentem secundum propriam naturam; in forma autem serui propter incarnationis dispensationem. Hanc nobis traditionem commendarunt Moysis sermones, ac prophetice prædictiones, & illi ipsi præterea, qui Verbi huius ab initio ministri & spe-

Hebr. 2.

Hebr. 6.

Luc. 1.

και τοις ανθρωποις συνανεστραφη. ου γαρ εστ' αλλ' ο υιος του θεου και πατρως, ο παρ παντος αιωνος και χρονων, ο δι ου τα παντα κρηθη παρς γενεσιν, εστ' δε παλιν ο εν ερατοις του αιωνος καιροις δια της αγιας πρυδενου κατε σαρκα γεννηθη. ο αυτος δε μαλλον απερματος Αβρααμ επλαβοδμορ, κατε πτω του μακαριου Παυλου φωνω, και παρπλησιως ημιν μετρηκως αιματος και σαρκος, ομοιωθεις δε κατε παντα τοις αδελφοις, τυτεςιν ημιν, διχα μονης αμδρπιας. εψυχωδαυ γε μλω ψυχη νοερα προσμοροδμορ το ενωθεν απω κατε δληθαι σωμα ου γδ ταις του φρενοβλαοις Απολιναριου προσκειμεθα δοξαισ αναδεμαπρυδου, φρονοωτες ορδωσ, Απολιναριον τε, και Αρει, και Ευνομι, και σω αυτοις Νεστορι. πτω γαρ ανωθεν ημιν παρδιδεσαν πισιν, ως ακυρω εχομεν της ψυχης ασφαλη τε και βεβαιου, κατε το γεγραμμενον. ομοροδμορ πιντω, ως εφλω, ενα, και μον και δληθως υον του θεου και πατρως, κλειον ημω Ιησου Χριστον. αυτον ειδοτες και τον εν λογον εν πατρως, και ανθρωπον εν ζωαικος και υπη νόμον ως τον, και υπο νόμον δια το ανθρωπον. εν αξιωματι πω διασκοπω κατε φύσιν, και εν δουλου μορφη δια πτω οικονομίω. πω πτω ημιν πρυδεντο πτω παρδδσιν και λογοι Μωσαικοι, και προσεγεραβωσις προσφηκαι, και αυτοι δε παρς τυτοις απ' αρχης ανωπται, εν υποπρεται γρυδμορ του λογου, η μλω

ANNO CHRISTI 431

μὲν καὶ ὁ πατὴρ ἡμῶν γεγονότες ἄγιοι
 πατέρες· οἱ δὲ γεγονότα φωστῆρες ἐν κό-
 σμῳ, λόγον ζωῆς ἐπέχοντες. ὧν ἀνά-
 δευρωῦντες πλὴν ἐκβασιν τῆς ἀνάστρο-
 φῆς, πλὴν πῶς διπομοιμήδα· Τυπέσι,
 τὰ αὐτὰ δὲ φρονεῖν αὐτοῖς, καὶ λαλεῖν
 αὐτοδύλοισιν, κατ' οὐδένα ἔσπον ἔξω
 φέρεσθ' τῆς ὁσεθείας ἀνεξέμῳσι ζή-
 λου· μεμνήμεθα γὰρ τῆς θεοπνεύστου γε-
 φῆς βοώσης· ὁρθεῖς ἔσχατὰ ποιεῖ σοῖς
 ποσὶ, καὶ τὰς ὁδοὺς σου κατεύθυνε. Ὁ
 μὲν γὰρ τὰς ὁρθεῖς ἡμῶντες ἔσχατὰ,
 καὶ σκοπὸν τρέχουσιν εἰς τὸ βραβεῖν
 τῆς δόξης κλήσεως ἐν Χριστῷ· Ὁ δὲ τῆς
 διποσολικῆς καὶ διαγρημικῆς παρὰδοσεως
 ἀλογήσαντες, καὶ πλὴν νεωστῆσαν καὶ αἰώ-
 φελῆ, καὶ κατὰ γῆσαν ὡς ἀληθῶς τῆς
 ἑαυτῶν διανοίας ἡμῶντες εὐρεσιν,
 ἀκουέτωσαν παρὰ πάντων· μὴ με-
 ταίρε ὅρα αἰώνια, ἀ ἔθεντο πα-
 τῆρες σοῦ. οὐ γὰρ ἀσεία τῆν τσιούτων λι-
 ὁδος, καμπίλα καὶ μαλλον αἰ ἔσχατὰ,
 καὶ εἰς πέτωρον ἄδου, καὶ παγίδα θα-
 νάτου κατὰκομίζουσαι. καὶ μοι δοκεῖ
 ἄφρος ὧν ἄγαν ὁ Σολομών, ἀσέμνω
 γωαυκὶ τὸ ἑκάστη τῆν αἰρέσεων παρ-
 εῖναι παρόσωπον, εἶτα παρὲς αὐτῆς
 εἰπεῖν, ὡς γρη παραπιῖδα καὶ φθόγην
 πλὴν τσιαυπῆ γωαυκα, ἢ ἕς ὅστιν ἐπὶ-
 ρθμα, καὶ σαγμὴ καρδία αὐτῆς,
 δεσμὸς εἰς χεῖρας αὐτῆς· ὁ ἀγαθὸς
 παρὲς παρὸσωπου τῆς θεοῦ, ἔξαιρεθῆ-
 σετα ἀπὸ αὐτῆς· καὶ ὁ ἀμάρτανων συλ-
 ληφθήσετα ἐν αὐτῇ. ἀλλ' ἔξηρήμεθα
 μὲν ἡμεῖς τῆς τῆς θηρόντος ἀπλήσου
 παγίδος, σεσώσμεθα δὲ διὰ τῆς πάντων
 ἡμῶν σωτήρος Χριστοῦ· ὃν δὲ θεὸν εἶ-
 ναι πισθόντες, ὁμολογηῶντες δὲ θεο-
 πῶκον καὶ πλὴν κατὰ σαρκὰ τεκοσετα
 αὐτῶν, αὐτῶν παρὸσωμῶν λέγοντες·
 Concil. Tom. 6.

* videtur leg. ἡ δὲ

* μεταίρε

* ἡ δὲ

* σαγμὴ

* καὶ τῆς τσιαυπῆ

* παρὸσωμῶν

ctatores extiterunt; tum sancti
 quoque patres, qui nos ante-
 cesserunt, vitæque sermonem
 habentes, luminaria mundi fa-
 cti sunt. Quorum proinde con-
 uersationis exitum spectantes
 fidem imitamur, hoc est, ea-
 dem cum ipsis sentire & loqui
 satagimus, nullo pacto sustinen-
 tes, ut a recto pietatis tramite
 declinemus. Meminimus enim
 diuinæ scripturæ ita clamantis:
Rectas semitas fac pedibus tuis,
et vias tuas dirige. *Prover. 4.*
 Nam qui re-
 ctas semitas magnificiunt, hi ad
 destinatum currunt, ad brauiū
 supernæ vocationis in Christo.
 Qui vero apostolica & euange-
 lica traditione contempta, no-
 uitiam, inutilemque ac sane ri-
 diculam mentis suæ adinuen-
 tionem in precio habent, hi ab
 omnibus audiant: *Non transfe-
 ras terminos sempiternos, quos po-
 suerunt patres tui.* *Prover. 22.*
 Non est enim
 recta cuiusmodi hominum via;
 sed peruerfæ eorum semitæ, at-
 que in profundum inferni &
 mortis laqueum præcipitem a-
 gunt. Ac mihi videtur sapientif-
 sime Salomō impudenti mulie-
 ri personam cuiuscumque hæ-
 resis imponere: quam proinde
 mulierem vitandam ac fugien-
 dam esse admonet, quæ laqueus
 est, & sagena cor eius; vincula
 sūt in manibus eius. Qui bonus
 ante faciem Dei, eruetur de illa:
 qui autem peccator est, capietur
 in illa. At e venatoris huius in-
 explebili laqueo crepti, & per
 Christum omnium nostrum Sal-
 uatorem saluati sumus: quem
 & Deum esse credentes, & ge-
 nitricem illius secundum car-
 nem deiparam esse profitentes,
 accedimus ad eum dicentes:
 L1

Philipp. 2.

Prover. 4.

* pernicio-
samque

Prover. 22.

Ecccl. 7.

Psal. 79.

Viniſcabis nos, neque recedemus a te, & nomini tuo confitebimur in ſecula. Horum autem omnium exoptatiſſimorum bonorum cauſa & conciliatrix nobis extitit diuina illa arcanaque ac ſuperna ſententia, & illa cæleſti nutui conſentiens religioſiſſimi Chriſtisque amantiſ regis voluntas. Decebat namque illius ſerenitatem, vt non modo viſibiles, verum etiam inuiſibiles hoſtes expugnaret: tum rufum, vt non tantum barbaricas phalanges conterneret, ſed diaboli quoque improbitatem eneruaret: & per tuam pietatem, eorum qui in Chriſtum credunt, ſecuritati conſuleret. Qui enim temere in eccleſia nugabatur, blaſphemiſque effrenato ore Chriſtum inſectabatur, a ſacris diuinisque atriis amotus eſt: in cuius locum integritas tua veluti pacis planta, vt ſcriptum eſt, ſucceſſit. Et hoc rurfum illuſtre pii regis munus eſt, præuio, vt modo aiebam, cæleſti ſuffragio. Proinde congratulamur etiam vobis rectam inculpatamque fidem habentibus. Surrexit enim ſacrorum miniſter, quem ſcitis, & diuturnum tempus vobis commendauit, & ipſa rerum experientia decorauit: quique in ſolicitudine pro vobis gerenda multum temporis inſumpſit, venerandamque adeo canitiem emiſit. Oportebat enim, oportebat ſelectis Saluatoris noſtri gregibus ſapientem peritumque præſidem dari, cui animus eſſet paſtorali induſtria refertus, quique pabulo bono & loco paſcuo paſcere ſciret;

ζωώσης ἡμαῖς, καὶ οὐ μὴ ἀποσταθῶμεν ἀπὸ σοῦ. Ἐ τῶν ὀνοματί σου ἕξομολογησόμεθα εἰς τὸν αἰῶνα. ἀπάντων δὲ τούτων ἡμῖν τῆς τελειότητων ἀγαθῶν γέρονε παρῆξενος ἡ θεία τε καὶ ἀπόρρητος καὶ ἀνώθεν ψήφου, ἢ ἡ τοῖς ἀνώθεν νόμοις σιωτρὲς χροῦσα γνώμη τῆς βίσε βεσάτου καὶ φιλοχρίστου βασιλείως. ἔπρεπε γὰρ τῆς γαλιωότητι * αὐτῶν, μὴ μόνον ὁρατοῖς καταπαλαίειν ἐχθροῖς, ἀλλὰ γὰρ παρὲς πύτων καὶ ἀορατοῖς. Ἐ βαρβαρικῶς μὲν σιωτραύειν φάλαγγας, ἀπρακτικῶς δὲ καὶ τὰς τῆς διαβόλου δυστροπίας ἀποτελεῖν, καὶ τοῖς εἰς χροῦσὸν πειθισοῖσιν διὰ τῆς σῆς θεοσεβείας πρυτανύειν πύω ἀσφάλειαν. ὁ μὲν γὰρ εἰκὴ βασιλευσὶν ἐν ἐκκλησίᾳ, καὶ τῆς κατὰ χροῦσὸν δυσσημίαις ἀπρακτικῶς ἀνοίγων τὸ σῶμα, τῆς ἱεραῖς τε καὶ θείας ὑπεχώρησεν ἀυλῆς, ἀντανέφυ δὲ Ἐ ἀνέβλεψεν ἡ σὴ τελειότης, ὡς φυτὸν εἰρήνης, κατὰ τὸ γεγραμμένον. Ξενιον δὲ καὶ τῶν βασιλείως βίσεβοῖς λαμπαρῶν, παρηγορημένης, ὡς ἐφύω, τῆς ἀνώθεν ψήφου. σιωπηδόμεθα πόνω καὶ ὑμῖν, τοῖς πύω ὀρθῶ καὶ ἀμώμητον ἔχουσι πῖσιν. ἐγήγερται γὰρ ἱεροῦργὸς ἀνὴρ, ὃν ἴσε, Ἐ χρόνος ὑμῖν παρέδειτο μακρὸς, καὶ αὐτὴ δὲ τῆς παρηγοριῶν ἐσεφάτωσεν ἡ πείρα. ἀνὴρ τῆς εἰς ὑμαῖς ἀγαθῆς φροντίσι μακροῖς δαπανήσας χρόνοις, καὶ πύω οὕτω πάνσεμον πολיאὶν ἕξωμολογῶς. ἔδει γὰρ, ἔδει τῆς ἕξωμολογῶς μάλιστ᾽ τῆς σωτήρος ἀρχῆς θεφόν τε καὶ ἑπισημόνα δοδῶμα ἑπισημάτω, ποιμνηκῆς βίπεχίας ἑπίμεσον ἔχοντα φῶ νομῶ, ἐν νομῆ ἀγαθῆ, καὶ ἐν πόνω πόνω κατανέμειν εἰδῶτα,

ANNO CHRISTI 431.

δεδοκιμασμένον δὲ διὰ πραγμάτων, ὡς πσὺν καὶ γνήσιον οἰκονόμον. Ἐν μὲν γὰρ οὐτῷ ζῶν ἐώθηται καὶ προσέεται Χειρὸς, καὶ λόγου παντὸς ἀξιοί, ἔδωκε δὲ μὴ τριούπις ὄξισσι τῆς ἐγγλε-
 αείσης αὐτοῖς οἰκονομίας. καὶ τὸ πᾶν ὅστιν * ἀληθὲς ἰδεῖν ὅτι αὐτῶν ἦν ἰε-
 ρῶν πραγμάτων. ἔφη γὰρ πού θεὸς πρὸς τὸ μακάριον προφήτην Η-
 σαΐαν * πρὸ ὄψεως εἰς τὸ παροφθαλμὸν πρὸς Σάββαν τὸν Ταιμάν, καὶ εἶπον αὐτῷ * τί σὺ ᾄδεις; ἰδοὺ κύριος Σα-
 βαώθ ἐμβαλεῖ, καὶ ἐκτελεῖ ἀνδρα, καὶ ἀφελῆτι τὴν σολῶ σου, καὶ τὸ σέ-
 φανόν σου ἐνδοξόν, καὶ ῥίψῃ σε εἰς χεῖρας μεγάλης καὶ ἀμετρητοῦ, καὶ ἐκεῖ ἀποθανῆ, καὶ ἀφαιρεθῆσιν ἀπὸ τῆς οἰκονομίας σου, καὶ ἐν τῇ συστά-
 σεως σοῦ. Ἐγὼ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, καλέσω τὸν παῖδά μου Ελιακίμ τὸν τῆς Χελμίου, καὶ ἐνδύσω αὐτὸν τὴν σολῶ σου, καὶ τὸ σέφανόν σου δώσω αὐτῷ, καὶ τὴν οἰκονομίαν σου δώσω εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Ἐγὼ ὡς πατὴρ τοῖς ἐνοικοῦσιν ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ τοῖς ἐνοικοῦσιν ἐν Ἰουδα. καὶ δώσω τὴν δόξαν Δαυὶδ αὐτῷ, καὶ ἀρξεί, καὶ ἐκ ἐγὼ ὁ ἀνιπλέγων. Ἐστήσω αὐτὸν ἀρχοντα ἐν τόπῳ πσιῶ. καὶ ἐγὼ εἰς θρόνον δόξης τῆς οἴκου τῆς πατρὸς αὐτοῦ. καὶ ἐγὼ πεποιθὼς ἐπὶ αὐτὸν πᾶς ἑνδοξὸς ἐν τῷ οἴκῳ τῆς πατρὸς αὐτοῦ, ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου. καὶ ἐσὺ ὁ ἄπικρεμῆ μὲν αὐτῷ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. Ἐὰ δὲ λέγῃ κύριος Σαβαώθ. κινήσεται ὁ ἀνθρώπος, ὁ ἐρημωμένος ἐν τόπῳ πσιῶ, καὶ πσιῶται, καὶ ἀφαιρεθῆσεται ἡ δόξα ἡ ἐπὶ αὐτὸν, ὅτι ὁ κύριος ἐλάλησεν. ἀγαπᾷ τὸν οὐρανὸν ὁ θεὸς ὅταν πσὺν πσὺν ἀληθῶς καὶ γνήσιον οἰκονόμον.
 Concil. Tom. 6.

* ἰδὲν ἀλη-
 θῆσαι πσὺν
 * πρὸ ὄψε-
 * Σαβαώθ, ὁ
 Σαβαώθ
 * ἡ κύριος
 ἐκείνῃ
 * ἡμεῖς,
 * ἐκ
 * αὐτοῦ
 εἶδ.

qui denique rebus ipsis probatus foret, tamquam fidelis sincerusque oeconomus. Qui enim ita viuere instituerunt, eos Christus recipit, & quouis honore dignos censet: se-
 cus vero affectos, a ministerio quod ipsis crediderat, explodit. Quod dicimus, verum esse, ex sacris literis perfacile cognoscas. Loquitur enim alicubi Deus ad beatum prophetam Isaiam: *Vade in pastopho-
 rium ad Sobnam quaestorem, & dic ei: Quid tu hic, & quid tibi hic est? Ecce Dominus Sabaoth eiiciet & conteret virum: & auferet stolam tuam, & coronam tuam gloriosam; & abiiciet te in regionem latam & immensam, ibique morieris, & tolleris a dispensatione tua, & de gradu tuo. Et erit in die illa, vocabo puerum meum Eliacim filium Chelcia, & induam illum stola tua, & coronam tuam dabo ei, & dispensationem tuam dabo in manus eius: & erit tamquam pater omnibus habitantibus in Ierusalem, & qui habitant in Iuda: & dabo ei gloriam David; & principatum geret, & non erit qui contradicat: & ponam eum principem in loco tuto, & erit in thronum gloria domui patris ipsius: & fiduciam in eum habebit quisquis gloriosus est in domo patris eius, a modico usque ad magnum; & pendebunt ab eo die illa. Hac vero dicit Dominus exercituum: Amouebitur homo, qui iam in loco tuto confirmatus est, & cadet; & auferetur ab eo gloria quae est super eum, quia Dominus locutus est. Diligit itaque omnium Deus vere fidelem sincerumque oeconomum;*

Isa. 22.

cum vero quitalis non est, tamquam profanum auerfatur. Hic, ut speramus, sanctitati tuæ opem feret, eandemque opulenta manu cælestibus donis exhilarabit; quo verbum veritatis recte tractando, & sanctorum patrum fidei veluti vestigiis quibusdam insistendo, laudabilis perseueret per misericordiam & benevolentiam Christi saluatoris nostri omnium: per quem & cum quo, Deo & Patri cum sancto Spiritu, gloria & potestas in sæcula sæculorum. Amen. Saluta fraternitatem, quæ tecum est. Salutatur te, quæ tecum est, in Domino. Valere te, nostri memorem, precor a Domino, reuerendissime Deoque dilectissime frater.

Ὁ δὲ μὴ Θεοδότην, ὡς βέβηλον λόγου
σφραγίσται. συγκροτήσας δὲ ὅτι πλὴν
συνὸς ὁσιότητα, καὶ τοῖς δώδεκα δι-
φρανεῖ χαρίσμασι πολλοῖσι χεῖ,
πεδαρσὴκαμῶ· ἵνα ὁ τῆς ἀληθείας
ὀρθοτομοῦσα λόγον, καὶ πλὴν τῆς ἀγίων
πατέρων ἰχνηλατοῦσα πῶς, ἡδου-
κιμος διαμείνη διὰ Φειδοῦς τε καὶ
διδυμείας τῆ πάντων ἡμῶν σωτῆρος
Χριστοῦ· δι' οὗ ἔ μὲν οὐ πῶ δεῶ ἔ
πατεῖ σου ἀγίῳ πνεύματι ἡ δόξα
καὶ ὁ κράτος εἰς εὐὸν αἰῶνας τῆς
αἰώνων. ἀμὲν. ἀποστείπε πλὴν παρὰ
σοι ἀδελφότητα· ὅτι σε ἡ σου ἡμῶν
ἐν κρείῳ παροσαγορεύει. ἐβράδαι
σε, ἔ μνημονόειν ἡμῶν, πῶ κρείῳ
ἀρχομαι, βλαβέσαιτε καὶ διοφιλέσαιτε
ἀδελφέ.

EPISTOLA CYRILLI EPISCOPI
ad Iuuenalem episcopum & ceteros Concilii legatos
Constantinopolim missos.

Dominis desiderabilibus & Dei cultoribus & comministris Iuuenali, Flauiano, Arcadio, Proiecto, Firmo, Theodoto, Acacio, & Philippo presbytero, Cyrillus in Domino salutem.

CAP. XIX. SATISFACTVM nobis est iterum, & ipso experimento
Scognouimus quia veritas viuit & vincit, secundum
sancti vocem: resistit autem ei * omnium nihil: est autem
sic validissima, ut insurgat aduersus omnes inimicos, &
resistentium sibi virtutem soluat. Ecce enim, ecce false
quidem loquentium ora * destruxit, & illicitarum blasphemiarum caligo cessauit; resplenduit autem veritatis dogmatum pulcritudo, ordinato episcopo secundum decretum Dei atque Concilium per sanctitatem vestram reuerendissimo & Dei cultore Maximiano, quem etiam & longa ætas ornauit non in defidiis & deliciis constitutum, sed in laboribus & virtute; & qui multa rerum decoratus est cura pro veritate & dogmatibus pietatis. Congaudens igitur vniuersis ecclesiis & populis ibidem constitutis,